

© Corina Chiriac, 2021

Editura Școala Ardeleană

Cluj-Napoca, str. Mecanicilor nr. 48

Redacția: tel 0364 117.252; 0728.084.801

e-mail: office@scoalaardeleanacluj.ro,

redactie@scoalaardeleanacluj.ro

Difuzare: tel/fax 0364 117.246; 0728.084.803

e-mail: difuzare@scoalaardeleanacluj.ro,

esadifuzare@gmail.com

www.scoalaardeleanacluj.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHIRIAC, CORINA

Minuni trăite / Corina Chiriac ; pref. de Dumitru Constantin-Dulcan. -

Cluj-Napoca: Editura Școala Ardeleană, 2021

ISBN 978-606-797-611-3

I. Constantin-Dulcan, Dumitru (pref.)

78

929

Editor: Vasile George Dâncu

Coperta: Mihai Mocanu

Fotografie coperta I: Ioana Chiriță

Corectură: Eugenia Petre

Tehnoredactare: Andrei Doboș

Corina Chiriac

MINUNI TRĂITE

Prefață de

Dumitru Constantin-Dulcan

Cluj-Napoca, 2021

CUPRINS

Prefață de Dumitru Constantin-Dulcan	9
8 ianuarie, Anul Domnului 2000	17
11 Martie, Anul Domnului 2020	21
15 martie 2020	24
Bunica Lucreția	29
Ceilalți doi bunici	33
Mama	43
Tata	46
Un pic de istorie	48
1968. Invazia	61
Prieteni și colaboratori	74
Primul show color	93
Cu Bricul Mircea	98
Debut în Televiziune	107
Despre celebritate	113
La Cassandra, la Oradea, la Recepții	123
Primele turnee. Primele emisiuni TVR	139
Prieteni în străinătate	147
Mici sfaturi despre scorpioni	156
Cum am învățat limba germană	160
Cu Mirabela	168
Experiențe extrasenzoriale	172
Gulliver, primul fior de amor	178
Franz Bartsch	185
Mansarda	189
Premiul de la Sopot	194
Considerații despre Bine și Rău	200

Petrică	208
Fotografia Kirlian.....	212
Casa bunicii din strada Temișana	214
Scurtă recapitulare despre paranormal	218
O scrisoare de dragoste	229
Fum și iar paie... Sau până nu faci foc, nu iese fum.....	231
Amicul V	259
Convorbiri cu Lumea de Dincolo.....	265
Singurătatea e mare atunci când nu are de cine să-ți fie dor	273
Mister X.....	286
Turneul	312
Peste mări și țări.....	322
Cuba	331
Revederea	349
Minunea de la Ierusalim și povestea cerceilor mei.....	372
Minunea carnetului de conducere	388
Cum am plecat în America	401
Prieteni în Los Angeles.....	415
Administrator de proprietăți la Los Angeles	430
Porcul din piscină	435
În fine, Virgil	439
Întoarcerea acasă.....	452
Considerații despre depresie.....	456
Un nou început.....	465
Alte amintiri	469
Cartea, prietena mea	482
Jürgen.....	489
Înainte de încheiere	497
Despre nanotehnologie	499
Duminică, 25 octombrie 2020. Rugăciune de seară.....	509
Epilog.....	512
Despre mine.....	514
Generația de aur a muzicii ușoare românești	518

PREFAȚĂ

Cunoscuta noastră artistă Corina Chiriac vine cu o nouă carte, intitulată *Minuni trăite*.

Termenul poate să șocheze, trimițând cu gândul la un miracol, la întâmplări ieșite din comun și care implică în general cauze supranaturale. Este surprinzător, dar multe din evenimentele narate de Corina în această carte pot fi considerate chiar minuni.

Cartea este expresia personalității sale complexe, a unei vieți tumultuoase trăite cu intensitatea temperamentului său impetuos, dar și cu acuitatea unei inteligențe stilate prin efortul de instruire și prin educația primită de la părinții săi, care la rândul lor au fost personalități distinse în domeniul muzicii simfonice.

Cartea se citește ca un roman în care personajul principal este autoarea însăși. Este scrisă într-un stil colocvial, sub forma unui dialog cu cititorul pe care îl ia ca martor al meditațiilor și peregrinărilor sale pe majoritatea țărilor lumii, unde profesia și spiritul său alert și avid de cunoaștere au purtat-o. Și ce nu are de povestit cineva cu care ursitoarele au fost deosebit de generoase, oferind din sîpetul lor de aur toate darurile care i-au permis ascensiunea în topul valorilor noastre culturale și artistice.

Atrasă de arta dramatică, cu vocea sa impunătoare și cu un timbru particular, specific Corinei, cu talentul său interpretativ, este solicitată

8 IANUARIE, ANUL DOMNULUI 2000

Corinica învață să scrie la calculator. Așa mă alinta bunica și de câte ori sunt în fața unei încercări, mă încurajez singură „Hai Corinica, hai fetiță, hai că poți!” Profesorul meu de computer a plecat, iar eu am rămas în compania băiatului ăsta ca o agrafă de prins hârtie din dreapta paginii. L-am botezat Agrăfior.

E enorm de drăguț pentru cât e de disperat! Se dă peste cap, se rupe și se tăvăleşte în cușcuța lui, total derutat de vițica ce-și introduce distinsele degete în tastele dumisale, mânca-l-ar maica mare de băiat deștept!

Măi, computer caraghios, tu va trebui să te înveți cu mine, că și eu fac același lucru, adică încerc să mă învăț cu mine și crede-mă, nu mi-a fost ușor deloc!

Uite, de exemplu, tu nu vrei să+mi arăți care este liniuța care desparte cuvintele, așa că pun și eu tot felul de alte semne spre disperarea ta care-mi tot subliniezi frazele!

Aha, din greșeală am găsit liniuța! Cred că discutăm despre această tastă – hai s-o repetăm – da, asta este.

Deci, mergem mai depaRTE. Aha, tasta asta este pentru litere capitale’*/%, dar unde este semnul exclamării <#3#%&/(<=

Uite, așa te las. Amintire. Prima mea pagină, scrisă oficial pe propriul meu calculator.

Ție, computerașule, nu cred că ți-am spus, dar într-una din casele pe unde am locuit în 50 de ani de

viață, eu am mai avut un calculator. Ăla cu care am venit din „State”. Din acela mare, staționar, cu toate accesoriile necesare, din anii '90. Trona impozant și important pe masa din sufragerie, iar noi mâncam pe un colț de masă ca doi musafiri stingheri. Spun eu că am mai avut un computer, dar, mă rog, aparatul nu era chiar al meu... Era al lui Virgil, fostul meu soț, Dumnezeu să-l ierte. Îl cumpărase pentru el, pe când eram la Los Angeles. În afară de a-l șterge de praf, eu nu umblam la calculator. Scriam cu două degete câte o scrisoare dacă aveam pagina de e-mail deschisă. Totuși, pentru că o duceam greu cu banii, de câte ori era vreo ocazie mai importantă, Virgil zicea, „Uite, de ziua ta îți fac cadou acest computer”! Chestie la care eu ar fi trebuit să urc pe pereți de fericire și surpriză. După o vreme, desigur, gluma nu a mai avut niciun haz și nici n-a mai avut rost să fie repetată, întrucât toată lumea „știa” că acel calculator este al meu. Virgil era un băiat frumos și simpatic. Era inteligent și cu mine a avut o solidă relație de prietenie. Era un scorpion aventurier. Îi plăceau fetele frumoase, iar ele îl plăceau pe el. În ziua când am hotărât că ne despărțim în bună prietenie, i-am dăruit în fine calculatorul, ca să-mi rămână liberă masa din sufragerie! Așa că dragul meu Agrăfior, acest laptop, la care sigur voi învăța să scriu, este primul meu calculator cu adevărat al meu. L-am cumpărat cu mulți bani câștigați făcând parte din juriul unui concurs de tinere talente la Pro TV. N-am făcut mulți purici în acel juriu fiindcă m-am apucat ca proasta să mă cert cu unul dintre jurați pe tema talentelor pe care ei voiau să le scoată în față și pe care eu nu le găseam așa de grozave. Ba m-am ridicat supărată și am bătut drumul de la Buftea până acasă fără să mai vreau să

filmez. M-a sunat producătoarea să-mi explice că am semnat un contract și că vreau, nu vreau, trebuie să mă întorc. Să fac măcar act de prezență, că altfel sunt bună de plată.

Știu ce este un contract că o viață am lucrat cu ele. Am revenit a doua zi, mi-am cerut scuze și am stat „cuminte” până s-a încheiat concursul. Nu mai știu pe cine au scos câștigător, nu am mai protestat, am tăcut și am scăpat. Nu a fost singurul meu compromis din viață, dar nici nu am făcut ceva de care să-mi fie rușine. Pur și simplu, am constatat că „zarurile” se aruncă diferit în divertismentul românesc după '89 și atât.

Lipsisem 5 ani din țară. Probabil că participarea mea ca jurat la acel concurs televizat mi-a fost de folos ca să înțeleg în ce altă Românie mă întorsesem din California. În plus, am câștigat 2000 de dolari și primul lucru pe care l-am făcut, a fost să-mi cumpăr un laptop. Unul bun. Suma mi s-a părut cosmică, având în vedere că în California eu câștigam în mână 650 de dolari pe lună... ca agent imobiliar fără acte definitive de rezidență...

Deci, mi-am cumpărat un laptop și am venit glorioasă cu el acasă. L-am băgat în priză, am deschis capacul... și l-am închis la loc. Nu știam de unde să-i dau drumul! Nici nu eram sigură că știu ce să fac mai departe...

A doua zi, am telefonat unei prietene avocate al cărei fiu lucra la o instituție guvernamentală, în echipa de IT-iști. Am convenit că fiul avea să vină de 2 ori pe săptămână să mă învețe să scriu la laptop. Contra cost, desigur.

Băiatul a venit obosit după 10 ore de lucru, a băut o cafea și ne-am așezat la birou. „Dați drumul

la computer” a zis Robert. „De unde?” am întrebat eu inocentă. De pe scaunul lui, Robert a apăsă pe o tastă și aparatul s-a luminat. Mi-a pus apoi o parolă, după care m-a întrebat: „Ce vrei să înveți la computer?”. „Word processing” am răspuns eu savantă. Văzusem programul în acțiune la o studentă, în Los Angeles. Bineînțeles că Robert s-a uitat lung la mine, dar n-a zis nimic. Și-am adăugat suavă că am de transcris foi de manuscris pentru că vreau să scriu o carte, așa că...

Vreme de câteva săptămâni ne-am chinuit unul pe altul cu lecțiile, eu mă crispam că nu înțeleg mare lucru, el își pierduse răbdarea. Nu m-am mirat în ziua când m-a anunțat că nu mai poate veni, că are enorm de lucru la serviciu. Am încercat și singură, folosind carnetul în care îmi notasem operațiunile principale ca pe rețetele culinare: se ia mouse-ul în mână dreaptă și dacă se apăsă pe partea dreaptă, apare asta, dacă apeși pe partea stângă, apare aia... O adevărată problemă de Stat a fost să înțeleg de ce linia se face săgeată și apoi mânuță!

Curând am închis computerul și am întrebat o prietenă dacă nu știe pe cineva interesat să cumpere un laptop nou-nouț. Că nu mă descurc. „Ce nu înțelegi?”, m-a întrebat Mihaela. A venit a doua zi la mine acasă și m-a luat cu binișorul de la început. Față de ea nu m-am mai crispat. Mi-am făcut noi adnotări în carnețelul cu lecții și mi-a arătat ce știe să facă un Word Processing de care azi mă leagă deja o prietenie. Mulțumesc, Robert, mulțumesc, Mihaela, pentru răbdare.

Curând am să încep să-mi scriu amintirile. Să vedem.

11 MARTIE, ANUL DOMNULUI 2020

Au trecut de-atunci douăzeci de ani! Extraordinar! Nu știu când au trecut douăzeci de ani... vorba cântecului, parcă a fost ieri!

În seara asta m-am pomenit certându-mă foarte serios cu încărcătorul telefonului mobil. Mi-am spus imediat că nu e bine.

M-am oprit în fața Icoanei Mântuitorului Iisus Hristos, i-am spus ce am pățit, am vrut să mă afund în rugăciune și să-L rog ceva deștept. Spre rușinea mea nu mi-a trecut nimic meritoriu prin minte. Cum așa, chiar nimic?!

Europa este în carantină din cauza epidemiei de virus, iar oamenii sunt izolați în case. Bisericele sunt închise și participarea la Sfintele Slujbe sunt interzise. De curând am fost anunțați că nici măcar Slujba de Înviere nu se va ține decât on-line, iar oamenii nu vor putea să cânte „Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând”... decât în singurătatea caselor-închisori. Cabinete dentare, ateliere de reparat mașini sau mall-uri, totul este închis. Străzile sunt pustii în acest martie friguros, iar pe străzi poliția locală amendează cu sume fabuloase puținii trecători care nu ajung acasă până la ora trecută în declarația pe propria răspundere. Toți prietenii și cunoscuții mei sunt îngrijorați, mai ales acum când nu știm ce vremuri sanitare, economice, sociale și spirituale ne așteaptă.

Tocmai acum, când vânturile tuturor tinereților mele au trecut, acum când durerile articulare sunt greierii vestitori ai toamnei mele, acum când mă

pregăteam să mă vait Ție că mi s-a golit, a câta oară, ceșcuța cu iubire... chiar nu găsesc nimic deștept să îți cer Doamne?!

Comparația dintre suflet și o ceașcă nu e a mea. Este a Părintelui meu Duhovnic, binecuvântatul Părinte Arsenie Papacioc care, nu o dată, a spus că fiecare dintre noi are inima sufletului ca o ceașcă, la unii dintre noi mai încăpătoare, la alții mai mică, dar că indiferent de mărime, important e ca „ceșcuța” să fie plină de iubire pentru Tine și pentru toată Creația Ta.

La unii dintre cei din jurul meu ceașca sufletului e plină, la alții e pe jumătate plină și din păcate multora li s-a golit inima de iubire. De tot. Au rămas doar interesele. Tu ai știut asta Doamne când ai spus: „Căci din cauza înmulțirii fărădelegilor, iubirea multora se va răci”! (Evangelhia după Matei, 24:12)

Îmi luasem inima în dinți să mă destăinui Ție că până și resturile de iubire de pe pereții ceșcuței mele aproape s-au uscat, voiam să Te rog să fii Bun, Doamne, și să îmi reumpli ceșcuța sufletului cu iubirea Ta, că așa goală n-o pot folosi..., dar nici nu mă îndur să o arunc...

Și tocmai când mă pregăteam să formulez această cerere amară, mi s-a părut că Te aud șoptind: „Scrie despre Minuni!”

O Minune este suprema înălțime căreia i se adresează sufletul nostru atunci când Speranța, care nu moare niciodată, ostenește!

Deodată sufletul meu s-a luminat nespus. Mie, nimic nu-mi poate alina mai cald un ceas de restrîște sufletească decât să recapitulez o Minune despre care am citit, despre care am auzit vorbindu-se sau la care am fost martoră. Cu atât mai mult dacă e vorba despre o Minune pe care am trăit-o chiar eu.

Doamne al nostru cel Mare, Bun, Iertător și Minunat în toată Creația Ta, mulțumesc Luminii Tale celei necreate pentru darurile pe care mi le-ai oferit în toată viața mea. Totdeauna ai fost lângă mine, Doamne, altfel nu aș fi ajuns azi, la 70 de ani, să scriu sănătoasă la un calculator luminat, într-un apartament încălzit, cu o ceașca de cafea caldă alături!

Voi intra într-o cămară unde am încuiat multe cufere pline de amintiri. Va fi un privilegiu ca după o viață plină de peripeții, să le scot la lumină pentru cei care poate se vor folosi de povestirea mea.

Fie ca rândurile mele să aducă alinare și să-l povățuiască pe altul derutat și întristat, ca în ceas de tulburare sufletească să alerge la picioarele Tale și plin de curaj și încredere, să-Ți ceară Ție ajutor, Ție, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ridici păcatele Lumii.

Înainte de a porni în excursia amintirilor, mă închin și dau

„Slavă întru cei de sus, lui Dumnezeu și pe Pământ pace, între oameni bunăvoie... Primește rugăciunea noastră, Cel ce șezi de-a dreapta Tatălui, și ne miluiește pe noi. Că Tu ești unul Sfânt, Tu ești unul Domn Iisus Hristos întru Slava lui Dumnezeu Tatăl. În toate zilele Te voi binecuvânta și voi lăuda numele Tău în veac și în veacul veacului.” (Psalmul 142, fragment) Amin.

15 MARTIE 2020

Bunicul meu din partea tatei se numea Gheorghe Chiriac. Brăilean de origine, tata mare era un bărbat înalt, frumos, cu trăsături egale, ochi căprui, păr șaten, obrazul alb, fire timidă, liniștită, înclinată la meditație și visare, deci puțin vorbăreț. Ceea ce îl scotea în evidență era o ditamai mustață frumos tunsă și întinsă în tinerețe de la un obraz la altul. Neoficial, s-a șoptit în familie că era din părinți greci refugiați în România cea cu bani de aur cândva în secolul 19, tocmai la Brăila, care în acele vremuri era unul din porturile importante din țară. La fel de neoficial se pare că familia lui și-a schimbat numele originar Chiriacos în Chiriac pentru a nu mai avea probleme de nici un fel cu actele. Sigur este că tânărul Gheorghe, după absolvirea unui liceu tehnic în Brăila, a devenit unul din caligrafii talentați și a câștigat un bănuț din a scrie și caligrafia acte oficiale într-o vreme în care nici un act nu era recunoscut dacă nu era scris de mână, dar cum nu se putea trăi numai din caligrafie, a studiat pe mai departe tipografia și a profesat ca funcționar tipograf tocmai la Berlin, în Germania. Asta se întâmpla în jurul anului 1900, pe vremea când limba germană încă se scria cu litere gotice. Ca o paranteză, până prin 1860, limba română se scria cu caractere chirilice, iar numele caracterelor vine de la doi călugări greci, frații Chiril și Metodiu din Salonic, cei care au răspândit creștinismul, au tradus Biblia în

limba slavonă și au inventat, prin secolul 9, alfabetul chirilic. Au fost trecuți în rândul sfinților. După 1900, se generalizează scrierea cu caractere latine și în limba română și în limba germană. La început de secol, prin 1910, tata mare s-a întors la Brăila și a dat sfârșit în țară că are de gând să se însoare. Avea însă două probleme majore: era „bătrân” pentru mentalitatea vremii, la cei aproximativ 35 de ani, și nu era nici bogat, după anii în care fusese un simplu slujbaş, un funcționar mărunț în mașinăria tipografiei europene. Nu avea talent de negustor, așa cum nu am nici eu. Abia avea un cheag să înceapă o familie modestă, ceea ce nu-l ajuta foarte mult în a găsi o mireasă, având în vedere că pe fete le măritau părinții cât de repede puteau, de preferință cu un bărbat înstărit. La Brăila existau multe fete de măritat, dar existau și multe pretenții pentru bărbați cu afaceri serioase, iar tata mare nu s-a calificat. Așa că surorile și restul de rude au întins multe antene ca să caute o fată în alt oraș. Mulți poștași ai vremii au distribuit ilustrate și scrisori pe la rude și prieteni până în ziua în care cineva a venit cu o idee: o fată de negustor boiangiu din Buzău. Ce înseamnă boiangiu? Cel care cumpără lână de la oieri, alege, spală și vopsește lâna de oaie în vederea trimiterii ei dăruită și curățată la fabricile de stofă. Harnic și inventiv, străbunicul meu, dl Nichita Nestorescu, ajunsese în acea vreme să conducă breasla negustorilor boiangii din Buzău, ceea ce-i conferea o anumită poziție în oraș. În vârstă de aproape 18 ani, domnișoara Lucreția Nestorescu era cea mai mare dintre cei 8 frați, deci exact fata care urma să se mărite prima, conform cu uzanțele vremii. Nu o dată, bunica avea să ne povestească despre o noapte de Bobotează, atunci